

“Si l'estructura temporal que sosté la vida és un àmbit ambivalent de presència i absència, la memòria trenca aquesta dialèctica de l'anihilació i permet aixecar sobre aquest néixer – perir que el temps comporta, la substància històrica, és a dir, una estructura formada com a residu d'aquest fluir temporal” (E. Lledó).

Allegories

Spanish Brass

Cristina M. Gómez - Juan Corres

Música - Voro García

Iluminación: Carlos Molina

Dirección de escena: Amparo Urieta

Al·legories (2018/19)

Per a quintet de metalls (i dansa). Dedicada a **Spanish Brass**.

L'al·legoria és una metàfora que tracta d'explicar contextualment una idea buscada. Podem definir *Al·legories* como una sèrie de metàforas sonores lligades entre si, que intenten acostar-se amb so a una idea entesa en un altre context. *Al·legories* de certes situacions de l'actualitat. Petjades sonores, on memòria es fa present com a escriptura.

L'al·legoria pretén donar una imatge sonora al que no té imatge. Dibuixar l'abstracte, fer "visible" el que només és conceptual.

L'estructura de l'obra, d'unos 60 minuts de durada ve delimitada per la peça *Al·legories de la líquidesa* i una successió d'altres al·legories, a manera de petjades sonores, com a representació metafòrica de diferents idees abstractes.

"Si l'estructura temporal que sosté la vida és un àmbit ambivalent de presència i absència, la memòria trenca aquesta dialèctica de l'anihilació i permet aixecar sobre aquest néixer – perir que el temps comporta, la substància històrica, és a dir, una estructura formada com a residu d'aquest fluir temporal" (E. Lledó).

L'estructura de l'obra es la següent:

Introducció

1. *What's this?* (quintet de metalls)

2. *Miralls trencats* (solo tuba)

Transición (trombó)

3. *Delicias y tentaciones* (quintet de metalls)

Transición (quintet de metalls)

4. *Al·legoria del vici*

Transición (dansa)

5. *Al·legoria de la líquidesa* (quintet de metalls)

Alguns dels principis metafísics de Borges: el món irreal i la seva aparença subjectiva. La bogeria que subjeu en la realitat, l'absurd que s'amaga sota l'aparent rigor de la seva construcció. La temàtica dels laberints, com a símbol de perplexitat i de la sorpresa, com a significació dels somnis o ideals de l'home. O els miralls, com a reflex de la pluralitat del jo, el seu sentit canviant i la reflexió que som el mateix i un altre. El desdoblament de la personalitat, multiplicar-se, dividir-se, la qual cosa fa un mirall, esdevé en un no estar enlloc.

En termes musicals, una dramaturgia sonora i escènica com a base d'elaboració del discurs sonor.

Al·legories de la líquidesa (2018) és una al·legoria de l'actualitat amb el mite de Faust de la *Història d'un soldat* com a rerefons. El títol fa referència a la metàfora de la liquiditat proposada per Zigmunt Bauman, que intenta també donar compte de la precarietat dels vincles humans en una societat individualista i privatitzada, marcada pel caràcter transitori i volàtil de les seves relacions.

La fluïdesa com a qualitat dels líquids i els gasos, que sofreixen un continu canvi de forma quan els hi sotmet a tensió. La dissolució dels sòlids, un tret permanent de la modernitat. En la modernitat fluida es produeix un canvi en la relació entre espai i temps, paràmetres que se separen de la pràctica. L'espai era l'aspecte sòlid, el temps era el bàndol actiu i dinàmic.

Voro García

<https://www.youtube.com/watch?v=18qB-5ckaEM&feature=youtu.be> (vídeo demo)